

**Valtiovarainvaliokunnan mietintö n:o 86 hallituksen esityksen
johdosta vuoden 1993 veroasteikkolaiksi**

Eduskunta on 6 päivänä lokakuuta 1992 lähettänyt valtiovarainvaliokunnan valmistelevasti käsiteltäväksi edellä tarkoitetun hallituksen esityksen n:o 202.

Valiokunta on pyytänyt asiasta perustuslaki-valiokunnan lausunnon, joka on tämän mietinnön liitteenä.

Valiokunta on käsitellyt tämän esityksen yhteydessä eduskunnan valiokuntaan 13 päivänä lokakuuta 1992 valmistelevasti käsiteltäväksi lähettämän ed. Aittoniemen lakialoitteen n:o 34 vuoden 1993 veroasteikkolaiksi.

Hallitus ehdottaa, että vuoden 1993 alusta toteutettaisiin tuloverouudistus, jonka keskeisenä sisältönä on pääomatulojen verotuksen eriyttäminen ansiotulojen verottamisesta. Uudistuksen toteuttamista tarkoittavat lakiehdotukset sisältyvät hallituksen esityksiin n:ot 200—209. Valiokunta on käsitellyt nämä esitykset samanaikaisesti ja siten myös kuullut niistä asiantuntijoita samanaikaisesti. Lisäksi verouudistukseen liittyy myöhemmin erikseen annettu ennakkoepärintälain muuttamista tarkoittava hallituksen esitys n:o 244, joka on käsitelty näistä esityksistä erillisessä.

Valtiovarainvaliokunnan asettamassa verojaostossa, joka on valmistellut käsiteltävänä olevaa hallituksen esitystä koskevan mietinnön valiokuntaa varten, kuullut asiantuntijat on lueteltu hallituksen esityksestä n:o 200 annetussa mietinnössä n:o 74.

Hallituksen esitys

Käsiteltävänä olevan uuden tuloverolain ja uuden varallisuusverolain mukaan kultakin vuodelta toimitettavassa verotuksessa sovellettavista veroasteikoista säädetään erikseen. Käyttöön otettavassa eriytettyssä tuloverojärjestelmässä progressiivinen tuloveroasteikko koskee ainoastaan luonnollisten henkilöiden ja kuolinpesien saamaa ansiotuloa.

Hallitus ehdottaa, että vuodelta 1993 toimitettavassa verotuksessa ansiotuloihin sovelletta-

va progressiivinen tuloveroasteikko sekä varallisuusveroasteikko olisivat samat kuin kuluvalta vuodelta toimitettavassa verotuksessa. Progressiivinen tuloveroasteikko alkaisi siten 40 000 markan verotettavasta tulosta ja alin marginaalivero olisi seitsemän prosenttia. Tuloveroasteikko jakaantuu kuuteen tuloluokkaan. Ylin marginaalivero olisi 275 000 markan verotettavasta tulosta alkaen 39 prosenttia. Yhteisöjen varallisuusveroprosentti säilytettäisiin nykyisenä yhtenä prosenttina.

Hallituksen esityksen mukaan ennakonpidätys toimitettaisiin verovuoden 1993 alusta maaliskuun loppuun kuluvan vuoden veroperusteiden mukaan kuitenkin siten, että palkasta toimitettava ennakonpidätystä varten määrättyjä henkilökohtaisia pidätysprosentteja alennettaisiin 1,5 prosenttiyksiköllä ja eläkkeen vastaavia prosentteja 0,5 prosenttiyksiköllä. Veroperustemuutosten huomioon ottamisen viivästymisen vaikutuksia ei pyritäisi korjaamaan huhtikuun alusta alkaen sovellettavia pidätysperusteita mitoitettaessa.

Käsitelty lakialoite

Lakialoitteeseen n:o 34 sisältyvän lakiehdotuksen mukaan tuloveroasteikko jakaantuisi seitsemään tuloluokkaan. Verotettavan tulon alaraja olisi 40 000 markkaa. Korkein tuloluokka alkaisi 285 000 markasta, josta alkaen marginaalivero olisi 50 prosenttia. Lakiehdotuksen 3 §:n mukaan valtionveroa ei perittäisi lainkaan, jos vero olisi alle 1 000 markkaa.

Valiokunnan kannanotot

Hallituksen esityksessä mainituista syistä ja saadun selvityksen perusteella valiokunta pitää lakiehdotusta tarpeellisenä ja puoltaa sen hyväksymistä.

Valtioneuvosto teki 14.10.1992 periaatepäätöksen toimenpiteistä julkisen talouden tasa-

painon parantamiseksi. Eräänä päätökseen liittyvänä toimenpiteenä on ansiotulosta vuosien 1993—1995 ennakkoperinnän yhteydessä perittävä korotus. Valtiovarainministeriö on 12.11.1992 ja 26.11.1992 lähettänyt valtiovarainvaliokunnalle asiaa koskevat kirjelmät. Korotuksen periminen merkitsee ensiksi mainitun kirjelmän mukaan sitä, että lopullisen verotuksen progressiivisen asteikon soveltamisen lisäksi sovelletaan valtion tuloveroa ennakkoperinnässä määrättäessä erillistä tulotason mukaan porrastettua asteikkoa. Tätä asteikkoa sovelletaan sekä ennakonpidätys- että ennakonkannon perusteita vahvistettaessa. Koska kultakin vuodelta toimitettavassa verotuksessa sovellettavista asteikoista säädetään erikseen, vuotta 1993 koskevasta ennakkoperinnän korotuksesta säädetäisiin vuoden 1993 veroasteikkolain yhteydessä.

Edellä mainittuun valtioneuvoston periaatepäätökseen sisältyy lukuisia toimenpiteitä, joilla vähennetään valtion ja kunnallistalouden menoja. Monet näistä säästötoimenpiteistä koskevat toimeentuloturva- ja kotitalouksille suunnattuja tulonsiirtoja. Kyseiset etuudet ja siten myös niihin kohdistetut säästöt koskevat jo luonteensa vuoksi pääpainoisesti pieni- ja keskituloloisia tulonsaajia. Hallitus on pyrkinyt säästöistä, veroista ja maksuista päätettäessä mahdollisimman oikeudenmukaiseen kokonaisuuteen. Nyt säädettyä ehdotettu ennakkoperinnän korotus kohdistuu suurituloisempaan osaan tulonsaajista ja on siten kohdistamassa säästötoimista aiheutuvaa raskautta tasapuolisesti eri väestönosien kesken.

Vuoden 1993 uusien veroperusteiden mukaiset verokortit tulevat ehdotuksen mukaan käyttöön huhtikuun alusta. Vuoden alusta maaliskuun loppuun sovelletaan vuoden 1992 pidätys-

perusteita. Palkansaajien henkilökohtaisia vuoden 1992 pidätysprosentteja on kuitenkin alennettava yhdellä prosenttiyksiköllä, jotta ne vastaisivat vuoden 1993 ennakkoperinnässä sovellettavaa tasoa. Alentamistarvetta ovat luomassa työllisyysveron alentaminen 1,75 pennillä sekä vuoden 1993 alusta perittävän kolmen prosentin suuruisen palkansaajan työeläkemaksun vähennyskelpoisuus. Alentamismahdollisuutta rajoittaa toisaalta nyt säädettyä ehdotetun ennakkoperinnän korotuksen ohella muun muassa kunnallisveroäyrin hintoihin kohdistuva korotuspaine.

Eläkkeensaajia ei edellä todetuista seikoista koske työeläkemaksu eikä siten sen vähennyskelpoisuuskään. Lisäksi hallituksen periaatepäätökseen sisältyy eläkkeensaajien sairausvakuutusmaksun korotus 2 pennillä ja kansaneläkevakuutusmaksun korotus 1 pennillä veroäyryltä. Eläkkeensaajien ennakonpidätystarpeeseen kohdistuvat muutokset vaikuttavat yhdessä siten, että vuoden 1992 henkilökohtaisia pidätysprosentteja on korotettava vuoden 1993 alusta maaliskuun loppuun yhdellä prosenttiyksiköllä, jos vuodelle 1992 määrätty pidätysprosentti ylittää 10 prosenttia, ja kahdella prosenttiyksiköllä, jos se ylittää 25 prosenttia.

Valtiovarainvaliokunta ehdottaa lakiehdotuksen 5 §:ään sisällytettäväksi edellä selostetut hallituksen esityksestä poikkeavat, valtiovarainministeriöltä tulleeeseen pyyntöön perustuvat muutokset.

Käsitteliensä aloitteiden suhteen valiokunta on asettunut kielteiselle kannalle.

Valiokunta kunnioittaen ehdottaa,

että hallituksen esitykseen sisältyvä lakiehdotus hyväksyttäisiin näin kuuluvana:

Vuoden 1993 veroasteikkolaki

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1—4 §
(Kuten hallituksen esityksessä)

5 §

Muiden kuin yhteisöjen ennakkoperinnässä 2 §:n mukaista asteikkoa soveltaen saatavaan valtion tuloveroon lisätään ennakkoperintälain 11 ja 37 §:stä poiketen seuraavan asteikon mukainen korotus:

Verotettava ansiotulo mk	Korotus alarajan kohdalla mk	Korotus alarajan ylittävästä tulon osasta, %
100 000—150 000	0	2
150 000—275 000	1 000	3
275 000—	4 750	4

Ennakonpidätys toimitetaan vuoden 1993 alusta maaliskuun loppuun vuoden 1992 veroperusteiden mukaisesti.

den mukaan kuitenkin siten, että palkasta toimitettavaa ennakonpidätystä varten määrättyjä henkilökohtaisia pidätysprosentteja alennetaan 1 prosenttiyksiköllä. Jos eläkkeestä toimitettavaa ennakonpidätystä varten vuodelle 1992 määrätty henkilökohtainen pidätysprosentti ylittää 10 prosenttia, sitä korotetaan 1 prosenttiyksiköllä, ja jos se ylittää 25 prosenttia, sitä korotetaan 2 prosent-

tiyksiköllä. Muutettaessa henkilökohtaisia pidätysprosentteja ennakkoperintälain 16 §:n nojalla sovelletaan kuitenkin vuoden 1993 veroperusteita ja 1 momentissa säädettyä korotusta jo verovuoden alusta.

6 §

(Kuten hallituksen esityksessä)

Samalla valiokunta, jonka käsittelyn pohjana on ollut hallituksen esitys, kunnioittaen ehdottaa,

että lakialoitteeseen n:o 34 sisältyvä lakiehdotus hylättäisiin.

Helsingissä 9 päivänä joulukuuta 1992

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa puheenjohtaja Mattila, varapuheenjohtaja Luttinen, jäsenet Heikkinen, Hämäläinen, Jokiniemi, Kallis, Laaksonen, Lahti-Nuuttila, Louvo, Luukkainen, Malm, Savolai-

nen, Tiuri, Turunen ja Vihriälä sekä varajäsenet Ala-Nissilä (osittain), Apukka, Backman, Lahtinen (osittain), Liikkanen, Linnainmaa ja Pelttari (osittain).

Vastalauseita

I

Vuoden 1993 ennakonpidätyksessä sovelletaan veroasteikkoa, joka on ollut voimassa vuodesta 1991 lähtien. Asteikkoon ei ole tehty inflaatiotarkistuksia pariin vuoteen, mikä aiheuttaa verotuksen kiristymistä. Julkisen talouden erityisen vaikean rahoitusaseman vuoksi on ymmärrettävää, ettei inflaatiotarkistuksia juuri nyt tehdä. Sen sijaan suhdannekuvaan sopii erittäin huonosti ansiotulon saajien verotuksen kiristäminen myös pakkolainalla. Lisäksi pidämme todennäköisenä, että pakkolainana markkinotavaa verojen korotusta ei makseta takaisin, vaan kyseessä on palkansaajien maksettavaksi tuleva pysyvä verojen korotus.

Pakkolainan seurauksena kasvaa pääoma- ja ansiotulojen veroprosenttien ero entisestään. Yritykset muuttaa ansiotulot pääomatuloiksi lisääntyvät, minkä seurauksena entistä pienempi osa kansantaloudessa syntyvistä tuloista jää progressiivisen verotuksen piiriin. Emme pidä

tällaista kehitystä suotavana tasa-arvoisen tulojaon ja oikeudenmukaisuudenkaan vuoksi. Pakkolainan ainut myönteinen ominaisuus on sen progressiivisuus. Alle 100 000 markkaa ansaitsevia ei rangaista pakkolainalla. Toisella puolella talous- ja työllisyysilanteessa keski- ja hyvätuloihin kohdistuva pakkolaina voisi olla perusteltavissa, mutta nyt, kun hallitus muutoinkin kaventaa kulutusta lukuisilla muiden verojen ja maksujen korotuksilla, pakkolaina ei sovellu suhdannetilanteeseen.

Myös pakkolainan palautukset uhkaavat ajoittua väärään suhdannevaiheeseen. Verotusta pitäisi pikemminkin keventää kuin lisätä laman aikana. Emme hyväksy pakkolainaa.

Hallitus esittää vuodelle 1993 samaa varallisuusveroasteikkoa kuin mikä on ollut voimassa viime vuodet. Varallisuusarvot ovat kuitenkin laman aikana alentuneet niin, että sovellettavalla asteikolla kertyy verotuloja erittäin vähän. Kui-

tenkin vastapainona pääomatulojen verotuksen keventämiselle pitäisi varallisuusverotusta juuri nyt tiukentaa. Kun varallisuuden hankintaa verotetaan lievästi, tulisi itse varallisuutta verottaa nykyistä ankarammin.

Viitaten edellä todettuun pidämme perusteltu-
na alentaa verotettavan varallisuuden alarajaa
600 000 markkaan sekä nostaa veroprosentti

0,9 %:sta 1,0 %:iin. Muutos ei lisää oleellisesti
valtion verotuloja, mutta kohdentaa verotusta
nykyistä oikeudenmukaisemmin.

Edellä esitetyn perusteella ehdotamme,

*että lakiehdotus hyväksyttäisiin näin
kuuluvana:*

Vuoden 1993 veroasteikkolaki

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 ja 2 § (Kuten valiokunnan mietinnössä)			4 § (Kuten valiokunnan mietinnössä)
3 § Progressiivinen varallisuusveroasteikko on seuraava:			5 § (Kuten hallituksen esityksessä)
Verotettava varallisuus	Vero alarajan kohdalla	Vero alarajan ylittävästä varallisuuden osasta %	6 § (Kuten valiokunnan mietinnössä)
mk	mk		
600 000—	500	1,0	

Helsingissä 9 päivänä joulukuuta 1992

Matti Luttinen
Lea Savolainen

Tuulikki Hämäläinen
Timo Laaksonen

Pentti Lahti-Nuuttila
Asko Apukka

II

Suomessa harjoitettu ympäristöveropolitiikka on ollut ja on edelleenkin kapea-alaista ja sen päällimmäinen tavoite on kerätä valtiolle varoja. Ympäristöverojen tuoton arvioidaan olevan alle 1,5 mrd mk, mikä on vain 1,3 % valtion vero- ja veronluonteisista tuloista (115 mrd mk) ja varsin vaatimaton summa esimerkiksi 30 mrd markan tuloverokertymään nähden. Ruotsissa ympäristö- ja energiaveroilla kerätään noin 50 mrd kruunua eli 3 % BKT:sta. Samalla BKT-osuudella mitattuna Suomessa tulisi kerätä ympäristömaksuja noin 15 mrd markkaa eli kymmenkertainen määrä nykyiseen verrattuna.

Kestävän kehityksen edistämiseksi olisi ryhdyttävä siirtämään verotuksen painopistettä ympäristöverotuksen suuntaan. Ns. vihreä verouudistus eli tuloverotuksen keventäminen kattavan ympäristöverotuksen kautta paitsi vähentäisi ympäristöongelmia myös parantaisi työllisyyttä. Jotta uudistuksen vaikutukset eivät jäisi pelkästään fiskaalisiksi, pitäisi budjetin tuloverokertymästä siirtää useiden miljardien markkojen suuruinen erä koottavaksi ympäristöverotuksella.

Ympäristöverotuksen tulee kohdistua pahimpiin ilman-, maaperän- ja vesistösaasteisiin saasteveroina, merkittäviin luonnonvarojen käyt-

töön resurssiveroina sekä ns. energiaverona fossiilisille polttoaineille. Verotuksen tällaisen kehityssuunnan pitää olla jatkuvaa, ja hallituksen tulee jo ensi vuoden budjetin julkistamisen yhteydessä esittää useamman vuoden ohjelma, josta selkeästi ilmenisi määrätietoinen tavoite verotuksen kokonaisrakenteen radikaaliksi muuttamiseksi.

Nykyisen laman aikana työttömyys on nousut yhdeksi polttavimmaksi kysymykseksi. Siirtyminen työn verottamisesta ympäristöhaittojen verottamiseen merkitsisi työvaltaisten alojen kilpailukykyyn paranemista.

Uudet ympäristöverot olisi järkevää toteuttaa nyt laman aikana, koska sopeutumisvaikutukset olisivat kaikkein pienimmät. Nyt yrityssectorille annettaisiin riittävän ajoissa oikea signaali verotuksen tulevasta kehityssuunnasta, jolloin yri-

tykset voisivat ottaa sen huomioon tulevissa investointisuunnitelmissaan.

Edellä esitetyn perusteella ehdotan,

että eduskunta hyväksyessään lain toteaa seuraavaa:

”Hallituksen on välittömästi ryhdyttävä tutkimaan mahdollisuuksia siirtää verotuksen painopistettä työn verottamisesta ympäristöverotuksen suuntaan. Ensi vaiheessa maksu asetettaisiin fossiilisille polttoaineille kunkin aineen poltossa syntyvien hiilidioksidipäästöjen perusteella. Energiamaksun lisäksi pitäisi ryhtyä sovelta-
maan jätevesien päästömaksuja, erilaisia käyttä-
jämaksuja jätehuollossa sekä hyödykemaksuja.
Ympäristöverojen tuotoilla alennettaisiin tulo-
veroa.”

Helsingissä 9 päivänä joulukuuta 1992

Hannele Luukkainen

EDUSKUNNAN
PERUSTUSLAKIVALIOKUNTA

Helsingissä
25 päivänä marraskuuta 1992
Lausunto n:o 26

Valtiovarainvaliokunnalle

Valtiovarainvaliokunta on kirjeellään 16 päivästä marraskuuta 1992 pyytänyt perustuslakivaliokunnan lausunnon hallituksen esityksestä n:o 202 vuoden 1993 veroasteikkolaiksi siltä osin, vaikuttaako esitykseen sisältyvän lakiehdotuksen käsittelyjärjestykseen, jos siihen tehdään valtiovarainministeriön kirjelmässä 12.11.1992 tarkoitettu muutos.

Valiokunnassa ovat olleet kuultavina vanhempi hallitussihteeri Marja-Liisa Lindström valtiovarainministeriöstä, professori Edward Andersson, professori Mikael Hidén, professori Antero Jyräki, professori Ilkka Saraviita ja professori Kaarlo Tuori.

Käsiteltävään asian valtiosääntöoikeudelliselta kannalta perustuslakivaliokunta esittää kunnioittaen seuraavaa.

Hallituksen esitys ja valtiovarainministeriön kirjelmä

Esitys sisältää ehdotuksen verovuodelta 1993 toimitettavassa valtionverotuksessa sovellettavaksi progressiiviseksi tuloveroasteikoksi ja progressiiviseksi varallisuusveroasteikoksi sekä yhteisön varallisuusveroprosentiksi.

Esitys liittyy vuoden 1993 valtion talousarvioesitykseen.

Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan vuoden 1993 alusta.

Valtiovarainministeriön kirjelmässä 12 päivästä marraskuuta 1992 valtiovarainvaliokunnan verojaostolle pyydetään, että veroasteikkolain 5 §:ää muutettaisiin hallituksen esityksessä ehdotetusta. Tämän muutoksen mukaan lakiehdotuksen 2 §:ssä olevaa asteikkoa soveltaen saatavaan valtion tuloveroon lisätään muiden kuin yhteisöjen ennakoperinnässä korotus kirjelmässä esitetyn asteikon mukaisesti. Lakiehdotuksen muuttaminen tällä tavoin vastaa valtioneuvoston 14.10.1992 tekemää periaatepäätöstä

toimenpiteistä julkisen talouden tasapainon parantamiseksi.

Valiokunnan kannanotot

Valtiovarainministeriön kirjelmässä ehdotettu toimenpide on valtiosääntöoikeudellisesti huomion arvoinen, koska se merkitsisi sitä, että ennakkoa perittäisiin tarkoituksellisesti selvästi enemmän kuin miksi lopullisen veron tiedetään muodostuvan tuloveroasteikon mukaan.

Sellaista järjestelyä, jolla kansalaisilta otettaisiin pakolla laina, voidaan lähtökohtaisesti pitää hallitusmuodon 6 §:n omaisuudensuojasäännösten vastaisena (vrt. esim. PeVL 6/1976 vp ja 14/1990 vp). Toisaalta on huomattava, että kyseisten omaisuudensuojasäännösten ei ole katsottu voivan sellaisinaan estää erilaisten verotuksellisten keinojen käyttämistä julkisyhteisöjen varojen hankkimiseksi (PeVL 14/1990 vp).

Käsiteltävänä olevan tapauksen kannalta on syytä todeta, että valtio voisi hallitusmuodon 61 §:n mukaisesti säädetyllä verolailla kiistatta periä kansalaisilta sen suuruisen veron, jota nyt ehdotettu veroasteikko ja ennakoperinnän ylimääräinen korotus yhdessä merkitsevät. Kirjelmässä ehdotettua järjestelyä ei valiokunnan mielestä voikaan tehdä perustuslainvastaiseksi yksistään se seikka, että veronperinnälle ominaisessa menettelyssä korotettuna ennakoperintänä kerättävä summa palautetaan takaisin maksajalle.

Valtiosääntöoikeudellisesti on ratkaisevaa, kuuluuko kirjelmässä ehdotettu toimenpide verosta säätämistä koskevan hallitusmuodon 61 §:n alaan. Asiasta nyt ehdotetut säännökset ovat sisällöltään verosta säätämistä kyseisen perustuslainkohdan tarkoittamalla tavalla. Lain 5 §:n säännöksiin liittyvä lainaamistavoite ei muuta tätä arviota. Koska lakiehdotus valtiovarainministeriön kirjelmässä ehdotetuin tavoin

täydennettynä täyttää hallitusmuodon 61 §:n perusteella verolaille asetettavat sisältövaatimukset, voidaan lakiehdotus omaisuudensuojan estämättä käsitellä tavallisena lakina.

Valiokunta on kiinnittänyt huomiota kirjelmän mukaisen 5 §:n 1 momentin sanontaan, koska se kattaa ennakoperintätavoista pelkästään ennakonpidätyksen. Valiokunnan mielestä tulee verovelvollisten tasapuolisen kohtelun kannalta selvittää, eikö kyseisessä kohdassa pitäisi viitata myös ennakoperintälain 37 §:ään.

Valiokunta on lopuksi arvioinut käsiteltävänä olevassa asiassa noudatettuja menettelytapoja siltä osin kuin hallituksen lakiesityksen sisällön ja koko talousarvioesityksenkin kannalta hyvin olennainen muutosehdotus on tehty valtiovarainministeriön kirjelmässä, joka on toimitettu esitystä käsittelevälle valiokunnalle, oikeastaan sen jaostolle. Perustuslakivaliokunnan käsityksen mukaan tällaista käytännön tarpeista johtuvaa menettelyä on vaikea sovittaa yhteen valtiosääntömme asiaa koskevien säännösten kanssa. Tällainen käytäntö on epäsuotavaa sekä valtioneuvoston että eduskunnan käsittelytapojen kannalta. Esimerkinomaisesti voidaan mainita, että tällainen menettely syrjäyttää eduskunnan täysistunnossa käytävän ns. lähetekeskustelun ja vähentää valtioneuvoston oikeuskanslerin mah-

dollisuuksia harjoittaa laillisuusvalvontaa valtioneuvostossa.

Valiokunnan mielestä hallituksen piirissä tulisi harkita, onko aihetta laatia valtiosäännön kannalta selvitys tämäntapaisissa tilanteissa noudatettavista menettelytavoista. Tässä yhteydessä voitaisiin arvioida myös sitä laajahkoa erityiskysymystä, pitäisikö valtiosäännössä nimienomaisesti sallia valtion talousarvioesitystä ja ehkä myös siihen liittyviä lakiesityksiä muuttavan hallituksen esityksen antaminen erikseen eduskunnalle. Tällaisen muutosesityksen mahdollinen tarpeellisuus johtuu herkästi muuttuvissa taloudellisissa oloissa ennen muuta siitä, että talousarvioesityksen sisältöä koskevat perusratkaisut tehdään useita kuukausia ennen kuin esityksen sisällön kannalta ratkaiseva valiokuntakäsittely saadaan päätökseen eduskunnassa.

Edellä esitetyn perusteella perustuslakivaliokunta esittää kunnioittavasti,

että lakiehdotus voidaan valtiovarainministeriön kirjelmässä mainituin tavoin täydennettynäkin käsitellä valtiopäiväjärjestyksen 66 §:ssä säädetyssä järjestyksessä.

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa puheenjohtaja Zyskowitz sekä jäsenet Jansson, Jääteenmäki, Kaarilahti,

Kekkonen, Koskinen, Laine, M. Laukkanen, Moilanen, Nikula, Näsi, Varpasuo, Vistbacka ja Vähänäkki.
